

Körbefóliázott szívek

A folpackos hasonlat egy csoporttársunk gondolata volt, de mindannyian tudtunk vele azonosulni, az orvosunk még mosolygott is, ahogy hallgatta. Amikor bemegyünk, fóliával van körbetekerve, körbe- és körbetekergette a szívünk, a terápia pedig arról szól, hogy elkezdik letekerni. A másik hasonlatot maga a doki mondta, a turmixgépeset. Bekapcsolják, valami felkavarodik, majd az úszkáló dolgokkal folyik a munka.

A turmixgép zajától mindig el akartam menekülni, de a kórház falai nem engedtek, csak a sírás maradt. Nagyon tud sírni az ember, amikor a levében valami nem akar leülepedni, de olyankor összebólint orvos és asszisztens, egy réteg fólia lejt.

A napokban elkezdtem felfogni, hogy vége veled, néha még magamra kapcsolom a közös turmixgépünket, és amikor a körülöttem úszkáló emlékekbe merülve sírnom kell, tulajdonképpen örülök, mert azt jelzi, már nincs agyonfóliázva a szívem.

Sötét van

Gyenge nedvszívásban, legalább sötét van,
nem issza be. Hányfajta könny lehet benne?
Legalább sötét van, a selyem csúszik a
hajamról, de azért sötét van. De azért.
Azért, mert nem lát senki, azt hiszem,
elhiszem. Kicsurog, nem issza be,
legalább nem lát senki. Azt hiszem.
Zsebkendővel a kendő alá törölök,
felhúzó a szoknyámat, és a
harisnyanadrágomban gyűröm,
úgysem lát senki. Azt hiszem.
Legalább fény van. Azt hiszem, most
fény van. Azt mondta, utazunk. Most
azt súgja, befelé. Valami forró. A bal
oldalamban forró. Azt hiszem, van bal oldalamban.
Legalább... Le. Azt súgja, le.
Nem akarok lejjebb menni, azt hiszem,
sötét van, valami forró, az oldalamban forró,
azt hiszem, a lábam is forró, azt hiszem,
a lábam van oldalt, odabent sötét van,
azt hiszem, odabent vagyok. Valami
fény van. Azt súgja... Valaki súgja.
Lehet, van lábam.

Border

Azt mondják, a borderline-osok
túl intenzíven szeretnek, és
én most téged nagyon.
Azt is mondják, azért lettem
borderline-os, mert vert az apám.

Engem szeretetből vert az
apám, csak meg akart nevelni.

Te máshogy szeretsz, mint az
apám, és én nem értem a te
nyelvedet. Most azt is tűröd,
hogy én nagyon. Ilyenkor
még jobban pörögnék!
Mikor ütsz meg végre?

Karacs Andrea (1978) költő, író, közgazdász. 2014 óta foglalkozik
szépiírással, elsősorban lírával. Szövegeit számos folyóirat közölte.